

IN MEMORIAM
ACAD. PROF. UNIV. DR. ȘTEFAN ȘUȚEANU

Dr. Liviu Macovei

*În numele Clinicii de Medicină Internă și Reumatologie „Dr. Ion Cantacuzino“ și al
Societății Române de Reumatologie*

Am trăit în acest început de primăvară un eveniment trist și dureros: trecerea în

neființă a distinsului Profesor și Medic, Academician Ștefan Șuțeanu, la vârsta de 85 de ani.

A fost unul dintre marii Profesori de Reumatologie pe care i-a avut România. El face parte din galeria ctititorilor reumatologiei românești, alături de doctorul Ion Stoia, profesorii Victor Ciobanu, Eugen Popescu, Horațiu Boloșiu, ca să cităm numai câteva nume.

Cadru didactic cu o excepțională pregătire profesională și morală, cu un atașament aparte față de colaboratori și față de bolnavi, prin dispariția lui, medicina și reumatologia românească rămân mai sărace.

Se poate spune că a parcurs pe deplin meritoriu toate etapele devenirii profesionale. A văzut lumina zilei la 8 ianuarie 1931, în Com. Viziru, Jud. Brăila. A absolvit Liceul N. Bălcescu (Brăila), în anul 1949. A început să urmeze cursurile Facultății de Medicină Generală din București în 1949, pe care a absolvit-o în 1955. A funcționat ca medic de medicină generală în perioada 1955-1958, ca specialist de medicină internă începând cu anul 1961, ca medic primar de medicină internă în 1979, iar ca medic primar de reumatologie din 1993.

Specializarea în Reumatologie a început-o la Facultatea de Medicină din Liège, Belgia (1968-

1969), completând-o apoi cu o serie de vizite de documentare în Franța și Belgia (1971-1974). Devine doctor în științe medicale cu o teză despre poliartrita reumatoidă, prin care aduce contribuții la diagnosticul bolii prin analiza lichidului sinovial și perfectarea metodei radioimunologice de dozare a factorului reumatoid, în colaborare cu Prof. Paul Franchimont, Belgia.

Carierea universitară o începe în anul 1958, ca preparator în Clinica Medicală a Spitalului „Colentina“, urmând a deveni asistent universitar (1961-1967) și apoi șef de lucrări (1967-1970) în cadrul aceleiași clinici. În anul 1970 este promovată conferențiar la Catedra de Policlinică Medicală din Policlinica Universitară „Vitan“, urmând a deveni profesor la aceeași catedră în anul 1974 (când devine și doctor docent). În 1980 devine profesor titular al Catedrei de Medicină Internă și Reumatologie din Spitalul Clinic „Dr. Ion Cantacuzino“, pe care o conduce până în anul 2001, ulterior activând ca și profesor consultant în cadrul aceleiași clinici până în 2011.

A fost unul dintre marii promotori ai reumatologiei în România și a creat la clinica din Spitalul Cantacuzino o adevărată școală în acest domeniu. În perioada 1980-2001 a format numeroși specialiști, a predat cursuri universitare și postuniversitare de reumatologie și a desfășurat o amplă activitate de cercetare. A adus contribuții la diagnosticul precoce al spondilitei anchilozante și la cel al artritelor reactive; a comunicat sau publicat, primul sau printre primii din țara noastră, unele entități nosologice din do-

meniul reumatologiei: polimialgia reumatică, boala mixtă a țesutului conjunctiv (sindromul Sharp), fasciita eozinofilică. Pentru prima oară în țara noastră, și printre primii în lume, a folosit laserul cu efect biostimulant în tratamentul bolilor reumatice. Activitatea științifică de peste 50 de ani s-a concretizat prin elaborarea a 450 de lucrări publicate sau comunicate. Chiar și în condițiile dificile din deceniile trecute, aceste rezultate sunt vizibile la nivel internațional: o simplă căutare astăzi pe PubMed identifică 88 din aceste lucrări.

De asemenea, este autor sau redactor al volumelor: Tratamentul reumatismelor inflamatoare (1970), Prevenirea și combaterea bolilor reumatice (1972), Nefritele interstițiale (1974), Clinica și tratamentul bolilor reumatice (împreună cu Victoria Ionescu-Blaja și Marian Moanga în 1977, tradusă în limba rusă în 1982), Curs de Policlinică medicală (1978), Practica medicinei interne în ambulatoriu (1978), Diagnosticul și tratamentul bolilor interne (2 volume) (1982), Actualități în medicina internă (3 volume: 1985, 1988 și 1991). Coordonator al celor 2 volume de Reumatologie din cadrul Tratatului de Medicină Internă

apărut în Editura Medicală, sub redacția Prof. Radu Păun (1999).

A fost Președinte al Societății Române de Reumatologie (SRR), ales în 1990 și reales în 1995, ulterior președinte de onoare al SRR. A organizat în anii '90 conferințe și congrese naționale de reumatologie cu participarea unor lideri de opinie de talie mondială, și la rândul său a fost invitat să își prezinte realizările la mari congrese europene, contribuind esențial la reintegrarea medicinei românești în comunitatea științifică internațională. A lansat din 1993 Revista Română de Reumatologie, sub egida SRR și cu sprijinul Asociației Medicale Române, și a condus-o ca redactor-șef până în 2003. A fost membru titular al Academiei de Științe Medicale din anul 1991.

În activitatea desfășurată, profesorul Ștefan Șuțeanu a manifestat un strălucit spirit didactic, o exigență deosebită în ceea ce privește activitatea de cercetare, o activitate neobosită la patul bolnavului. Va rămâne un creator de școală, un model de savant și profesor.

Amintirea profesorului Ștefan Șuțeanu va rămâne veșnic vie în inimile noastre.

Rămas bun, Doamnă Profesor, odihnește-te în pace.